

çok az deneyimleri olmuştur. Genellikle daha büyük ve geniş ailelerde büyümüş olan ebeveynlerine ilişkin sezgisel bilgiye sahip değillerdir. Böylece ebeveynler etkili ebeveynlik için bilgiye gereksinimleri olduğunu hissederler. Bu durum dergiler, kitaplar, internet sohbet odaları, aynı zamanda dersler ve atölye çalışmalarını kapsamak üzere bütün bir ebeveyn endüstrisine neden olmuştur.

Hiam Ginott gibi yazarlar çocuklarla konuşurken doğru sözcükleri kullanmanın ne kadar önemli olduğunu ebeveynlere söylemişti ve eğer siz yanlış sözcük kullandıysanız çocukların benlik saygısını zedeleyebilirsiniz. Hiam Ginott “ben” mesajı ve “sen” mesajı ayırımını yapmıştır. Çocuklarla konuşurken sen mesajını kullanmak yerine ben mesajını kullanmak önemlidir. Ginott sen mesajlarının değerlendirici ve zarar verici olmasına karşılık, ben mesajlarının olumlu ve destekleyici olduğuna inanmıştı. Bir çocuğa “odanı temizlemekle iyi bir iş yaptın” demek yerine “odanı temizlediğinde kendimi iyi hissediyorum” dediğiniz zaman daha iyi bir mesaj vermiş olursunuz. Ginott’a göre bir çocuğu ödüllendirmek çocuğun eylemine sizin gösterdiğiniz tepkiyi söylemekten daha az etkilidir.

Tekniğe odaklanmak, bazen ailelere normal büyüme ve gelişime ilişkin bilgileri vermenin gözardı edilmesiyle sonuçlanabilir. Örneğin, öfke nöbeti geçiren iki yaşındaki birine ben mesajı çok etkili olmayacaktır. “Böyle davrandığında kendimi kötü hissediyorum” demek çocuk üzerinde çok az etkili olacaktır. Küçük çocuklar duyuşal-devinim yönelimlidirler ve mutsuzluğumuzun bedensel ipuçlarına tepki gösterirler. Dik durur ve sesimizi yükseltirsek çocuğun davranışını sonlandırmamız ben mesajını kullanma durumumuzdan daha olasıdır. Benzer biçimde dört-beş yaşındakiler sihirli düşünme biçimine sahiptirler. Eğer çocuklara hangi davranışlarımızın onları mutlu ettiğini söylersek çocuklar da hangi davranışlarımızın bizi üzdüğüne inanabilirler ve bu durum stres verici olabilir. Böylece modern çağ yazarlarından farklı olarak, postmodern çağ yazarları “çocuklar nasıl büyür ve gelişir?” yerine “çocukları nasıl büyütmeli?” sorusuna odaklanmışlardır. Ancak, gelişimsel olarak uygun ise, nasıllar nasıl yapmalılar ile birlikte alındığında daha etkili olacaktır.

Maalesef, ebeveynliğe bir teknik olarak yoğunlaşma öğretime de yaygınlaştırılmıştır. Birleşik Devletler’de bugün öğretmen eğitiminin çoğunluğu çocuk büyümesi ve gelişimine odaklanmaktan çok yönerge, değerlendirme ve sınıf yönetimi tekniklerine odaklanmıştır. Ancak ebeveynlikte olduğu gibi, çocuk gelişimiyle içiçe geçmeyen teknikler muhtemelen başarısız olacaktır. Okumayı öğretmeyle ilgili tüm teknikleri bilen ama bu teknikleri, söz gelişimi harflerin seslendirilmesini öğrenme gibi gerekli bir bilişsel yetiye henüz sahip olmayan çocuklara öğretme girişiminde bulunan öğretmenler başarısız olmaya mahkumdurlar. Yalnızca çocuk gelişimini anlamak öğretmenlerin öğretim, değerlendirme ve yönetim tekniklerini etkili olarak kullanmalarına izin verecektir.